

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **T. L.**, nar., státní příslušnost Ukrajina,

zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. CPR-45856-3/ČJ-2019-930310-V240 ze dne
10.7.2020

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného č. j. CPR-45856-3/ČJ-2019-930310-V240 ze dne 10.7.2020 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 228,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí č. j. KRPA-399785-16/ČJ-2019-000022-SV ze dne 21. 11. 2019, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla

stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 roku, a jímž byla též podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, tak, že část výroku ve znění: „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR,“ nově zní: „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování.“ A část výroku ve znění: „Současně se podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví doba k vycestování do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí,“ nově zní: „Současně se podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“ Ve zbylé části bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

2. Žalobce uvádí, že dne 21. 11. 2019 dostavil na pracoviště místního oddělení policie za účelem nahlášení ztráty cestovního dokladu. K otázce pobytové historie uvedl, že do ČR přicestoval dne 18. 11. 2019 z Polska, přičemž cestovní doklad ztratil hned následujícího dne. Žalobce namítá, že je toho názoru, že správní orgán nepostupoval způsobem vedoucím ke zjištění skutečného stavu věci, pokud došel k závěru, že žalobce neunesl důkazní břemeno a nepřesvědčil o tom, že nepřekročil možnosti polského dlouhodobého víza, pokud vstoupil na území ČR a krátkodobě zde pobýval. Nalézací řízení trvalo necelý 1 den, během kterého byl žalobce po celou dobu omezen na osobní svobodě, a tudíž nemohl poskytnout hodnotný důkazní materiál, prokazující jeho tvrzení.

3. Žalovaný nepřihlédl k tvrzení žalobce zachycené v protokolu a nevyslechl navržené svědky. Ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců sice přenáší důkazní břemeno na stranu účastníka řízení, ale stále se jedná o řízení vedené z moci úřední, ve kterém je správní orgán vázán povinnostmi dle § 3 správního řádu. Řízení bylo zahájeno krátce poté, co se žalobce dostavil na pracoviště policie, k nahlášení ztráty cestovního dokladu, po alkoholickém večírku žalobce, což samo o sobě značně omezilo jeho vyjadřovací schopnosti, natož možnost nést důkazní břemeno.

4. Uložení správního vyhoštění neodpovídá tomu, že měl v době zahájení řízení platné dlouhodobé polské vízum. Pokud měl správní orgán jakékoliv pochybnosti o legálnosti pobytu žalobce, tak je mohl a měl řešit cestou § 50a zákona o pobytu cizinců, a uložit žalobci povinnost opustit území ČR, namísto ukládání zcela nepřiměřeného správního vyhoštění, se stanovením doby zákazu vstupu na území členských států EU v rozsahu 1 roku, což je opatření spíše odpovídající situaci, v rámci které by žalobce neměl vůbec žádný pobytový titul a pobýval na území EU zcela nelegálně.

5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

6. Soud ze spisu zjistil následující pro řízení podstatné skutečnosti.

7. Žalobce se dne 21. 11. 2019 dostavil na MOP Smíchov, aby oznámil, že předchozího dne (tj. 20. 11. 2019) ztratil v Praze svůj cestovní pas. Téhož dne bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění a žalobce byl zajištěn.

8. Součástí spisu jsou dokumenty, které měl žalobce u sebe – kupon MHD platný od 8. 11. 2019 a potvrzení prodejce valut ze dne 9. 11. 2019. Dále bylo zjištěno, že žalobci bylo

vydáno polské národní vízum platné od 6. 6. 2019 do 23. 12. 2019. Rovněž byla zjištěna historie překročení ukrajinsko – polských hranic žalobcem, kdy naposledy vstoupil na území Polska dne 10. 6. 2019.

9. Při výsledku žalobce uvedl, že pochází ze Lvovské oblasti, před vycestováním bydlel s rodiči v rodinném domě. Do ČR přicestoval vlakem z Polska dne 18. 11. 2019 za účelem návštěvy kamarádů. Uvedl, že ztratil cestovní doklad dne 19. 11. 2019 někde v centru Prahy. K dotazu, proč původně uvedl ztrátu dokladu až dne 20. 11. 2019 sdělil, že si to přesně nepamatuje, jelikož to bylo v době po požití alkoholu. V době příjezdu měl biometrický cestovní doklad Ukrajiny a platné polské vízum za účelem zaměstnání. Před příjezdem do ČR pobýval v Polsku, kam přijel v červnu 2019. Bydlel tam u bratra a pracoval pro stavební firmu. Žalobce byl upozorněn, že z jeho písemností vyplývá, že byl na území ČR již dne 8. 11. 2019. Sdělil, že tyto doklady má od známých, které konkrétně jmenoval, přičemž jeden z nich je měl dát žalobci do úschovy. Nemůže nijak prokázat, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je zde oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum. Je srozuměn s tím, že v takovém případě bude správní orgán rozhodovat o jeho správním vyhoštění. V ČR nepracuje a ani nepracoval, finanční prostředky si dovezl z Polska. Má dostatečné prostředky na vycestování z ČR. Bydlí u kamaráda, jehož adresu ale nezná. Adresu nikam neohlásil. Nemá zde žádný majetek ani vazby. Není mu známa žádná překážka jeho vycestování. Na závěr žalobce výslovně sdělil, že nechce nadále porušovat zákony ČR, je si vědom toho, že není schopen doložit oprávněnost svého pobytu, proto se dobrovolně vrátí na Ukrajinu. Vycestuje ihned poté, co si vyřídí náhradní cestovní doklad.

10. Dne 21. 11. 2019 bylo vydáno rozhodnutí č. j. KRPA-399785-16/ČJ-2019-000022-SV, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 roku, a jímž byla též podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

11. Správní orgán prvního stupně konstatoval, že žalobce naplnil příslušnou skutkovou podstatu pro správní vyhoštění tím, že hodnověrným způsobem neprokázal, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum. Žalobce nedoložil žádnou jízdenku či letenku a ničím nedoložil délku pobytu na území Polska. Žalobce měl přitom dostatečnou možnost tyto skutečnosti prokázat. Správní orgán prvního stupně proto uvedl, že žalobce nemá na území ČR povolen žádný pobyt, nemůže prokázat oprávněnost pobytu na území smluvních států, nemůže zde pracovat. Posuzoval též přiměřenost dopadů rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců, avšak neshledal žádné skutečnosti, které by měly být rozhodnutím nepřiměřeně zasaženy. V ČR žalobce nemá žádné vazby ani majetek, naopak tyto má na Ukrajině, neuvedl žádnou překážku vycestování, vycestuje dobrovolně. V ČR nemá ani žádnou adresu pobytu.

12. Při stanovení doby 1 rok správní orgán prvního stupně zohlednil skutečnost, že žalobce uznal své provinění a uvedl, že vycestuje dobrovolně. Správní orgán I. stupně přihlédl též ke skutečnosti, že se jednalo o první protiprávní jednání žalobce, a že se správním orgánem žalobce plně spolupracoval. Stanovená doba je dle správního orgánu adekvátní. Dobu k vycestování v délce 15 dnů odůvodnil správní orgán prvního stupně tak,

že se jedná o dobu zcela odpovídající, kdy žalobce disponuje finančními prostředky na vycestování, avšak je třeba vyřídit náhradní cestovní doklad.

13. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém namítal, že byl porušen § 3 správního řádu a § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce uvedl, že se domnívá, že mu byl správním orgánem poskytnut pouze krátký čas na to, aby zajistil potřebný důkazní materiál, navíc byl ještě omezen na osobní svobodě. Žalobce upozornil, že při výslechu je možné zjistit jak vstup cizince na území ČR, tak na území EU, tyto skutečnosti je pak možné ověřit. Žalobce vstoupil na území EU v červnu 2019 na podkladě dlouhodobého polského víza, svým pobytem v ČR tak neporušil žádné ustanovení zákona. Rozhodnutí je proto nezákonné. Byl to navíc sám žalobce, kdo aktivně jednal a svou situaci správnímu orgánu nahlásil.

14. Dne 10. 7. 2020 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým žalovaný část výroku změnil. Odkázal na obsah správního spisu a uvedl, že správní orgán I. stupně zjistil, že žalobce měl vydáno polské národní vízum na 201 dnů platné od 6. 6. 2019 do 23. 12. 2019. Naposledy na území Polska vstoupil dne 10. 6. 2019. Tyto zjištěné skutečnosti však dle žalovaného samy o sobě nemohou prokázat oprávněnost pobytu žalobce na území ČR, neboť žalobce byl oprávněn k dlouhodobému pobytu na území Polska a jiných členských států, tedy i ČR, po dobu, která nepřesáhne 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů, kterým se rozumí 180 dnů bezprostředně předcházející každému dni pobytu. Jestliže žalobce vstoupil na území Polska dne 10. 6. 2019, byl povinen prokázat, že dne 21. 11. 2019 na území ČR pobývá po dobu, kdy zde je pobývat oprávněn, což však neučinil. Žalobce sice uvedl, že na území ČR vstoupil dne 18. 11. 2019, avšak toto tvrzení nijak neprokázal. Tvrdil pouze, že od června 2019 do 18. 11. 2019 pobýval a pracoval v Polsku. Žalovaný k tomu podotkl, že žalobce měl dle svých tvrzení v Polsku pracovat a pobývat asi 5 měsíců, avšak nezná ani jméno či název zaměstnavatele ani adresu pobytu. Nadto měl u sebe písemnosti ze dne 8. a 9. 11. 2019. Žalobce sice podotkl, že mu tyto dokumenty byly dány jeho krajany do úschovy, avšak toto se zdá být dle žalovaného nelogické. Žalobce na místo toho, aby prokázal oprávněnost pobytu, uvedl, že zde pobývá u kamaráda, jehož adresu nezná. Pouhá skutečnost, že se sám aktivně dostavil nahlásit ztrátu dokladu, nemůže být dostačujícím dokladem oprávněnosti pobytu. Žalovaný též konstatoval, že ve výpovědi žalobce jsou jisté odchylky, pokud jde o tvrzené datum ztráty dokladu, rovněž byl žalobci dán dostatečný prostor, aby požadované skutečnosti doložil. Závěrem žalovaný odůvodnil rozhodnutí o změně části výroku rozhodnutí.

15. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

16. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť postupoval podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

17. Soud s ohledem na výše uvedené posoudil předmětnou věc následovně.

18. Dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců: „*Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, neprokáže-li cizinec, že na území smluvních států pobývá*

po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum.“

19. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců: *„Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“*

20. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“*

21. Zákon o pobytu cizinců v § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 předpokládá uložení správního vyhoštění v případě, že cizinec neprokáže, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum. V případě žalobce se jednalo o setrvání v schengenském prostoru, s výjimkou Polska, na jehož území byl pobyt žalobce dán uděleným vízem, které nesmělo přesáhnout 90 dní v průběhu jakéhokoliv 180denního období. Vzhledem ke ztrátě pasu bylo na žalobci, aby prokázal takovýto pobyt mimo Polsko jinak, např. doklady o dopravě.

22. Žalobce se sice sám dostavil ke správnímu orgánu za účelem nahlášení ztráty jeho cestovního dokladu, avšak jeho motivací mohlo být právě omezení zjištění délky jeho pobytu v schengenském prostoru. Proto se nejedná o polehčující okolnost, ale ani o přítěžující. Přítěžující okolností je zajištění cizince policií vlastní činností. V rámci správního řízení bylo zjištěno, že žalobce přicestoval do ČR z Polska, kde disponoval dlouhodobým vízem. Žalobce byl na základě víza oprávněn k dlouhodobému pobytu pouze na území Polska, na území ČR byl oprávněn vstoupit pouze v rámci 90 denního bezvízového režimu. Poslední vstup do Polska měl žalobce dne 10. 6. 2019, zadržen byl dne 21. 11. 2019, tedy po uplynutí 90 dnů, proto bylo na žalobci, aby prokázal, že se zdržoval v Polsku a tedy nikoli v ČR před uplynutím této lhůty. Žalobce tvrdil, že do Polska přicestoval v červnu 2019 (v souladu se sdělením polských orgánů) a pracoval tam, zřejmě do listopadu, kdy přijel do ČR. Přesto nebyl schopen uvést adresu pobytu v Polsku ani zaměstnavatele, u kterého pracoval. Díky čemuž se stalo jeho tvrzení o pobytu v Polsku nevěrohodné. Žalobce sice ve správním řízení uvedl jména dvou cizinců, na jejichž adresy se žalovaný nedotázal (adresa 1 je patrná z dokladu o finanční transakci), avšak jejich výslech ani v odvolacím řízení nenavrhl. Že takto neučinil při výslechu, soud považuje očekávání hodné, avšak v odvolacím řízení mu v tom nic nebránilo. Uvedení osob, s nimiž žalobce byl v kontaktu, nelze bez dalšího považovat za navržení svědků a bylo na žalobci, aby prokázal dobu pobytu. Soud shodně s žalovaným konstatuje, že žalobce neprokázal délku svého pobytu v Polsku ani následně na území ČR, a neprokázal tak oprávněnost svého pobytu. Podmínka dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců tak byla naplněna.

23. Soud však shledal důvodnou námitku žalobce ohledně nepřiměřenosti rozhodnutí, pokud jde o dobu mu stanoveného správního vyhoštění. Dle rozsudku Nejvyššího

správního soudu ze dne 7. 12. 2016 č. j. 10 Azs 181/2016-41: „Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisejí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003- 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46).“

24. Maximální doba správního vyhoštění byla v daném případě 3 roky. Správním orgánem prvního stupně bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce jeden rok s odůvodněním, že uvedená doba byla stanovena s ohledem na to, že se ze strany žalobce jednalo o první porušení právního řádu, dále bylo přihlédnuto k součinnosti žalobce, který se dostavil ke správnímu orgánu sám, plně s ním spolupracoval, uznal své provinění, a dále k tomu, že žalobce uvedl, že vycestuje dobrovolně. Žalovaný dobu stanovenou správním orgánem prvního stupně nezpochybnil.

25. Správními orgány vyměřená doba správního vyhoštění v délce 1 roku se pohybuje v 1/3 zákonem stanovené maximální doby, tedy nikoli při dolní hranici sazby, přitom dle rozhodnutí správních orgánů měl neoprávněný pobyt žalobce trvat čtyři dny. Tato skutečnost nemůže bez dalšího ospravedlnit porušení pobytových předpisů ze strany žalobce, který svým jednáním nepochybně naplnil uvedenou skutkovou podstatu, má však značný vliv na posouzení závažnosti jeho protiprávního jednání. Správní orgán ani následně žalovaný takové posouzení dostatečně neprovedl.

26. Stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, by mělo být ze strany správního orgánu, potažmo žalovaného, vždy srozumitelně a adekvátně odůvodněno tak, aby bylo dostatečně seznatelné, na základě jakých úvah bylo rozhodnutí učiněno a na základě jakých skutečností bylo rozhodováno, je tedy nezbytné, aby byly naplněny požadavky uvedené v § 68 odst. 3 správního řádu na náležitosti odůvodnění správního rozhodnutí. Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsahuje pouze fakt, že bylo zohledněno, že se ze strany žalobce jednalo o první porušení právního řádu, součinnost žalobce, který se dostavil ke správnímu orgánu sám, plně s ním spolupracoval, uznal své provinění, a dále bylo přihlédnuto k tomu, že žalobce uvedl, že vycestuje dobrovolně.

27. Pokud žalobce pobýval neoprávněně v ČR pouhé čtyři dny a i s odkazem na výše uvedené zohledněné polehčující okolnosti, vyžadovalo odůvodnění, z jakého důvodu správní orgán uložil správní vyhoštění v délce 1 roku významnější pozornosti. S ohledem na závažnost a délku protiprávního jednání žalobce soud považuje dobu jeden rok za neúměrnou. Správní orgán prvního stupně dostatečně nezkoumal přiměřenost doby vyhoštění s ohledem na délku neoprávněného pobytu žalobce. Stanovená doba jeden rok je s ohledem na závažnost protiprávního jednání žalobce neadekvátní a neúměrná. Pokud čtyři dny neoprávněného pobytu zakládají vyhoštění na 1 rok, soud si neumí představit dobu zákazu pobytu při deseti a více násobku doby neoprávněného pobytu. Zákonem stanovenému rozpětí doby zákazu pobytu musí odpovídat závažnost protiprávního

jednání, jež bude u neoprávněného pobytu dána zejména délkou takového pobytu. Je proto na žalovaném, aby v souladu s kritériem závažnosti protiprávního jednání stanovil proporcionalitu doby neoprávněného pobytu a doby zákazu pobytu. Jak soud již dříve konstatoval v jiném případě, takto by mělo být stanoveno metodologicky prostřednictvím výchozích vzorců násobků nebo intervalů (množin) neoprávněného pobytu a tomu odpovídající době zákazu pobytu se zaokrouhlením např. na celé měsíce. Takovýto základní mechanismus by poté prošel soudním testem a soudní přezkum by se tak soustředil výhradně na posouzení polehčujících nebo polehčujících okolností. Dané by založilo „právní jistotu“ nejen pro účastníky ale i pro správní orgány.

28. Pokud jde o námitku, že žalobce nemohl obstarat v krátké době hodnotný důkazní materiál, soud ji důvodnou neshledal. Z protokolu o výsledku vyplývá, že v průběhu výsledku žalobce žádný důkaz nenavrl, nepoukázal ani na žádnou skutečnost, a ani v žalobě neoznačil žádná tvrzení či jiné skutečnosti, které mu nebylo v důsledku krátké doby řízení umožněno uvést, není proto zřejmé, o jaké důkazy, které nemohl uvést, by se mělo jednat. Žalobce naopak výslovně uvedl, že si je vědom skutečnosti, že není schopen adekvátně prokázat svůj oprávněný pobyt a dobrovolně vycestuje. Obdobné platí ohledně námítky žalobce, že měl správní orgán I. stupně kontaktovat další osoby za účelem prokázání pobytového oprávnění, která je taktéž nedůvodná, neboť tyto osoby by mohly toliko sdělit, kdy žalobce přicestoval do ČR, přičemž se lze domnívat, že by vypovídaly ve prospěch žalobce, jejich výsledek by tak byl již nadbytečný. Rovněž je nedůvodná námitka, že správní řízení trvalo toliko několik hodin. Pakliže se správnímu orgánu podařilo zjistit stav věci, o němž nelze mít důvodné pochybnosti, v krátké době, pak tím správní orgán I. stupně jednal plně v souladu se zásadou rychlosti a hospodárnosti. Nedůvodná je konečně i námitka, že se žalobce ke správnímu orgánu prvního stupně dostavil, jak uvádí, po alkoholickém večírku, kdy jeho vyjadřovací schopnosti a možnost nést důkazní břemeno byly omezené. Žalobce se ke správnímu orgánu dostavil sám na základě vlastního rozhodnutí, bylo tak na něm, aby posoudil své vyjadřovací schopnosti, kdy z jeho výpovědi navíc není zřejmé, že by jeho tvrzení byla jakkoli nerelevantní, výpověď je plně srozumitelná.

29. Správní orgán I. stupně poskytl žalobci dostatečný prostor, pokud jde o možnost tvrzení. Ten závěry správního orgánu nejen nijak nezpochybnil, sám je naopak výslovně potvrdil, kdy prohlásil, že si je vědom toho, že není schopen správnímu orgánu prokázat svůj oprávněný pobyt, nechce nadále porušovat právní předpisy ČR, z ČR dobrovolně vycestuje, poté, co si obstará náhradní cestovní doklad, přičemž mu není známa žádná překážka vycestování.

30. Soud neshledal žádné pochybení žalovaného, ani pokud jde o uložení správního vyhoštění namísto uložení povinnosti opustit území ČR dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Bylo prokázáno naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění žalobcem a dané opatření je tak zcela přiměřené. K tomu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40, ve kterém se uvádí: „*Další stížnostní námitka spočívá v tvrzení, že vydání rozhodnutí o správním vyhoštění není obligatorní, resp. nemusí být vydáno vždy a žalovaný měl přistoupit k řešení věci smírnou formou, která by umožnila stěžovateli dobrovolné opuštění republiky. Jak spolehlivě vyplývá ze správního spisu, jednání stěžovatele mělo znaky uvedené v § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců a správní orgány postupovaly správně, pokud podle citovaného ustanovení rozhodly o jeho správním vyhoštění. Při aplikaci tohoto ustanovení se nejedná o otázku*

správního uvážení. O správním vyhoštění správní orgán nerozhodne pouze tehdy, pokud to vyplývá z jiného ustanovení zákona o pobytu. Takovým „smírným řešením“, které by umožnilo stěžovateli dobrovolně opustit území ČR, by bylo rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Toto rozhodnutí však může být podle § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců vydáno pouze za situace, kdy by rozhodnutí o správním vyhoštění mělo nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života cizince. O takovou situaci se však ve stěžovatelově případě nejedná.“

31. V dané věci není pochyb, že žalobce naplnil svým jednáním skutkovou podstatu dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, a současně nebylo zjištěno, že by dané rozhodnutí představovalo nepřiměřený zásah do soukromých či rodinných poměrů žalobce, správní orgán I. stupně proto správně postupoval tak, že žalobci uložil správní vyhoštění. Jak však soud již uvedl, stanovená délka správního vyhoštění nebyla žalovaným stanovena přiměřeně.

32. Soud na základě výše uvedeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil. Žalovaný se v novém rozhodnutí zaměří na stanovení adekvátní doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států. Své závěry náležitě odůvodní.

33. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. – tj. převzetí zastoupení, písemné podání k soudu] právní služby v částce 3 100,- Kč za jeden úkon, celkem 6 200,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a náhradu hotových výdajů v částce 300,- Kč za jeden úkon, celkem 600,-Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Celková výše nákladů řízení tedy činí částku 6 800,- Kč, 8 228,- Kč včetně DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 25. srpna 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.